

Esther Groenewegen®
Als hechten niet vanzelf gaat

OUDERVERENIGING BALANS | JAARGANG 32 | NR. 1 | FEBRUARI 2019

BALANS MAGAZINE

perspectief voor ieder kind

De onontdekte
TALENTEN
van kinderen
met **DYSLEXIE**

**THUISZITTERS
VERTELLEN:**
'Ik voelde me afval'

BIJ ADHD:
'Erkenning is
het belangrijkste'

NÁ DE DIAGNOSE

BEGINT HET PAS...

MAGAZINE VOOR OUDERS, ONDERWIJS- EN ZORGPROFESSIONALS

'Diep vanbinnen vo

Als alleenstaande moeder moest **Esther Groenewegen** het zien te redden met haar dochtertje. Tijd om haar hechtingsstoornis te accepteren had ze niet. Inmiddels heeft ze daar een modus in gevonden. 'Acceptatie is zien wie ze is!'

INTERVIEW: MARIËLLE VAN BLISSEL
FOTOGRAFIE: JORIS DEN BLAAUWEN

De eerste jaren zag ik bij mijn dochter apart gedrag, maar ik kon het niet plaatsen. Ze was poeslief tegen anderen, maar mij wees ze altijd af. Ik mocht haar niet knuffelen of haar handje vasthouden, maar ze wilde wel 24 uur per dag bij mij zijn. Ik had weinig tijd om er diep in te duiken; ik stond in de overleefstand. Ik werd mishandeld door mijn ex, ook tijdens de zwangerschap, en ben kort na de geboorte bij hem weggegaan.

Altijd alert

In die periode kon ik alleen maar denken; het is wat het is, ik moet door. Toen mijn leven in rustiger

vaanwater kwam, hilde ik elke dag. Ik wist niet meer wat ik moest doen. Ik had een eigenaardig kind, zo had ik het niet bedacht. De huisarts kon er niets mee, op school wisten de juffen ook niet wat ze met haar aan moesten. Ze was onaangepast, ze werd gepest. Ik stond altijd met een zonnebril op het schoolplein om andere ouders niet in de ogen te hoeven kijken. 's Avonds kroop ik weleens bij haar in bed als ze sliep. Dat was de enige mogelijkheid om haar even te voelen en te ruiken. Inmiddels had ik een tweede gekregen en wist ik hoe anders het kon zijn. Pas op haar zesde werd duidelijk dat ze een reactieve

hechtingsstoornis heeft. Eindelijk wisten we wat er aan de hand was. Maar dat betekende nog niet dat ik het kon accepteren. Want diep vanbinnen voelde ik me ontzettend schuldig. Ik had het haar aangedaan. Ik was met een man geweest bij wie ik me niet veilig voelde. Dat heeft zij in mijn buik ook gevoeld. Ze is geboren met het gevoel altijd alert te moeten zijn.

Vergevingsgezind

Hoop anders had ik mij mijn leven voorgesteld? Ik werkte al jaren als model en reisde de hele wereld rond. Dat had ik nog jaren willen doen. Maar ik ben ermee gestopt

elde ik me schuldig'

en alcohol speelden een grote rol. De band met mijn moeder heeft nooit heel liefdevol en veilig voor mij aangevoeld, ik ben mijn hele leven bang voor haar geweest en hunkerde daarnaast altijd naar haar goedkeuring, nabijheid en liefde. Ik probeerde zoveel mogelijk voor haar te doen, smachtend naar een compliment of genegenheid. Ik zie haar nu al meer dan dertig jaar niet meer; toen ik zeventien jaar was en mijn vader alleen op vakantie was gegaan, heeft ze mij uit huis gezet. Ik ben toen bij de moeder van mijn vriendje gaan wonen. Toch weet ik zeker dat mijn moeder net zo verlangt naar contact met haar dochter als ik verlang naar moederliefde, alleen lukt het ons niet om dit voor elkaar te betrekken.

Buitenwereld

De mensen dicht bij mij hebben mijn dochter in hun armen gesloten, ook al haalde ze de meest vervelende dingen uit. Haar stiefvader >

omdat ik bij mijn dochter wilde zijn. Dat was erg lastig. Zeker toen mijn huidige man een bedrijf aan het opbouwen was. Daar zat ik dan, thuis, met een kind dat ik niet kon aanraken. Het frustreerde me, ik was boos, maar niet op mijn dochter. Zij had hier ook niet voor gekozen. Hoe moeilijk het ook was, ik heb uiteindelijk de diagnose geaccepteerd. Al weet ik nog steeds niet precies wat 'accepteren' betekent. Het is een kwestie van doorgaan, roeien met de riemen die je hebt. Heb je het dan geaccepteerd? In ons gezin hebben we een modus gevonden om ermee om te gaan. We zijn ons gaan richten op

de vraag: wat kan ze wél? Omdenken, met humor. We zijn op zoek gegaan hoe ons leven te leven zodat het voor iedereen fijn is. We hadden een vaste oppas die ook met ons op vakantie ging, ze ging vaak logeren bij mijn vader. Die hulp, mijn dreamteam, was zo belangrijk. Sowieso heb ik veel van mijn vader geleerd. Door te kijken naar zijn onvoorwaardelijke liefde voor mijn dochter leerde ik ook zacht, vergevingsgezind en liefdevol naar haar te kijken op momenten dat het lastig was. Van mijn moeder heb ik dat nooit meegekregen. Zij komt uit een familie met veel problemen; armoede, huislijk geweld

69

*Het frustreerde me,
ik was boos,
maar niet
op mijn dochter*

Tips van Esther

- Ga niet in gesprek met andere ouders om een diagnose uit te leggen als daar geen interesse voor is.
- Concentreer je op je eigen gezin. Kijk wie er voor je kan zijn en laat anderen gaan.
- Deel het échte verhaal met mensen die dicht bij je staan, en niet met anderen.
- Verdiep je in de diagnose. Hoe meer je weet, hoe beter je jouw kind kunt helpen en begrijpen.
- Ga op zoek naar andere ouders in dezelfde situatie, zoals een community.
- Verdiep je in je eigen geschiedenis. Toen ik erachter kwam dat ik zelf ook niet veilig gehecht was, snapte ik mijn dochter nog beter. En ook mijn reacties op haar gedrag.

heeft ze tien jaar niet aangekeken, maar hij hield vol. Ook mijn vader heeft het nodige te verduren gehad, maar hij draaide alles om naar liefde. Maar er was ook nog een buitenwereld, die mijn dochter niet accepteerde. En nog steeds niet. Kinderen op school pesten haar, leerkrachten begrijpen er niets van en doen daar ook weinig moeite voor. Machteloos en verdrietig word ik daarvan. In die zin heb ik het dus niet geaccepteerd. Wie niet kan zien waar wij voor staan, laten we gaan. Acceptatie is zien wie ze is! Inmiddels is mijn dochter achttien jaar en heeft ze veel stappen gezet. Op haar dertiende, na allerlei therapieën, kon ik eindelijk haar hand vasthouden. De band met haar stiefvader is verbeterd. Ze zit op school, haalt goede cijfers en heeft een baantje. Maar ze blijft een kwetsbaar meisje en dus is er altijd gevaar, zoals leeftijdsgenoten die misbruik van haar maken.

Eenzaam

Als moeder heb ik me erg eenzaam gevoeld, omdat ik mijn ver-

haal niet kon delen. Ik voelde me ook niet geaccepteerd. Die wanhoop en pijn heb ik een paar jaar geleden omgezet in een missie. Ik ben gaan bloggen over mijn ervaringen. Voor het eerst kwamen er ouders op mijn pad die me wél accepteerden. Ik ben toen een community gestart - inmiddels met ruim vijfduizend leden - voor mezelf en voor anderen. Hier kunnen we veilig delen waar we met onze kinderen tegenaan lopen. Hier accepteert iedereen elkaar zoals hij of zij is. In deze rol kan ik weer reizen, zoals naar de VS om te helpen bij Healing Heart-camps, waar je als gezin leert om te gaan met trauma's. Vooral de community houdt me op de been. Ook de stappen die mijn dochter blijft zetten, geven me perspectief. Tegelijkertijd wil ik haar perspectief blijven bieden. Ze praat niet makkelijk over haar gevoelens, maar door te zijn wie ik ben hoop ik haar het goede voorbeeld te geven. Dat je met vallen en opstaan door kunt gaan. En dat je hoop moet blijven houden. Liever walse hoop, dan geen hoop. <

Ben jij ouder of professional en wil jij meer te weten komen over hechtingsproblematiek?

Download dan het gratis e-book: Wat is er met mijn kind aan de hand? via mijn website: www.alshechtennietvanzelfgaat.nl